

митѣ му, че ако дѣйствително Руситѣ сж много, то ще имѣ е потребно и много храна, приготвления и др. так.; нѣ най-главното е че трѣбова до толкова да се вѣрова на прикалени приказания и частни слухове безъ точни и истински доказателства. Диню Бехая каза: че да ли е това така или иначе, до сега за насъ бѣше и едното и другото още неизвѣстно; нѣ сега като идимъ, ще се увѣримъ за истината и ще познаемъ кое отъ двѣтѣ е право. Слѣдъ това припомнихъ на другаритѣ си, че при тия слухове се бадваше още и пѣщо, какво рсичката войска не е могла да пристигне; та пѣкои говориха: че се надѣвали въ градътъ за войска, че тогава да трѣгнатъ за къмъ Едирне и по главнитѣ пѣтица на околията. Илчо Ивановъ продума, че слуховетѣ сега сж много, дѣто отгукъ нататкъ ще познаятъ истината.

Така или иначе съ такива подобни критики и неумѣстни разговори, по пѣкога и съвсѣмъ отстранявани отъ главний прѣдмѣтъ на прѣдприятието ни, се впуцахме и въ други части за забава и скоро прѣминование на врѣмето, разговори, като насърчаванне и подкрѣпяване на дѣлото. Увлѣчени въ тихата и блѣскава мѣсечина, си слѣдовахме пѣтътъ; щото достигнахме до селото Налдюкенъ и се отбихме въ другъ пѣтъ отъ общий на западъ къмъ направление за селото Трыково и си вървѣхме по него безъ да срѣщнемъ пѣкого. Сякашъ, че нарочно тая вечеръ людитѣ ги бѣше въодушевила една обща мисль дѣто велчки да сж прибрати въ селото си, и овчаритѣ съ овцитѣ по край всяко село наблизу запасени и озантени; щото въ случай на бѣда да си ги закарать у домоветѣ. Отъ Карабунаръ до Налдюкенъ, прѣминахме прѣзъ една гола хълмиста поляна, дѣто бѣше драго на човѣкътъ да ѝ се наспти отъ ноцната тишина, а особенно тихий и приятвий ѝ чистъ зефиръ весело я расхладяваше и правеше една отъ най-приятнитѣ а слѣдъ нея настѣпихме въ такива настѣпни или съ величественно възвишенитѣ си царевици, които съ чистото си изработване и несказаната си зеленина, прѣдставляваха прѣдъ очитѣ на пѣтигѣтъ една такава млада